Написала неділя листа,
понеділок отримав, та —
часу читати не мав —
вівторкові передав.

Вівторок, з листом у кишені,
допізна точив теревені...
Нечитаний лист спросоння
тицьнув на підвіконня.

Середа не мала бажання
починати читати зрання:
— Прочитаю, лише не тепер...
не тепер, а, можливо, в четвер.

Четвер, протираючи очі,
і знати листа не хоче:
— Хоч хата моя не скраю,
а жодних листів не читаю.

П'ятниця — руки в боки:
— Без листів маю досить мороки
Мушу постановити —
йти в кіно чи уроки робити?

Носом крутнула субота:
— Читання — марудна робота.
Неділя не вчиться у школі
і має часу доволі...

Неділя раненько, з листом у руках,
скипіла, розгнівана страх:
— Я — вихідна, й поготів —
не перечитую власних листів...

Безпритульно тинявся щодня
розпорядок шкільного дня.
А чому? Та ви ж знаєте, друзі,—
він у руки попав ледацюзі!